

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, 370 84 České Budějovice, týkající se řízení o žalobě proti žalovanému vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Na 33/2014, o návrhu na přikázání věci jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Na 33/2014 **se přikazuje** Krajskému soudu v Plzni.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal žalobou proti žalovanému, doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 19. května 2014, rozsudku, aby krajský soud uložil krajskému soudu jako žalovanému povinnost bezodkladně vyřídit žádost o informace ze dne 23. ledna 2014 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Předmětem žaloby je neposkytnutí informací ze strany soudu, resp. jeho soudních funkcionářů v postavení správního orgánu. Tato skutečnost zavdává objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 101/2012-18 ze dne 12. prosince 2012 nebo usnesení č. j. Nad 95/2012-6 ze dne 18. prosince 2012, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Poté, co Nejvyšší správní soud poskytl účastníkům řízení možnost vyjádřit se podle § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, konstatuje Nejvyšší správní soud, že návrh krajského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je důvodný.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc přikázat též jinému než místně příslušnému soudu také z důvodu vhodnosti, pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu (tzv. delegace vhodná).

Krajský soud sice učinil návrh na delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s., obsahově však jde o případ tzv. delegace nutné podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Jejím předpokladem je sice rozhodnutí o vyloučení všech soudců specializovaných senátů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. Nad 23/2009 ze dne 30. listopadu 2009), pokud by však měl o vyloučení rozhodovat Nejvyšší správní soud, bylo by trvání na takové podmínce zbytečným formalismem. Taková situace by nastala i v tomto případě, neboť předseda krajského soudu jako žalovaný orgán správy soudu nemůže rozhodovat ve své vlastní věci, takže by o vyloučení soudců krajského soudu musel podle § 8 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam* tak jako tak rozhodnout Nejvyšší správní soud.

Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 167/94 ze dne 27. listopadu 1996 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 14/2004-70 ze dne 30. září 2005).

Přestože pouhá skutečnost, že žalovaným je krajský soud, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení č. j. Nad 101/2012-18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je neposkytnutí informací krajským soudem jako správním orgánem, tzn. orgány správy krajského soudu, resp. jeho funkcionářů. Skutečnost, že by soudci krajského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů krajského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek č. j. 4 As 14/2004 - 70).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů krajského soudu jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. Na 33/2014. Věc proto přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Plzni.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

Nad 200/2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu